

РЕЙ БРЕДЪРИ IN MEMORIAM

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2002

chitanka.info

През целия път към дома през онзи късен следобед, докато караше по лъкатушещите улици, наслаждаваше се на времето, на дърветата и виолетовия сняг, който ръсеха върху моравите, той мяркаше с крайчеца на окото си приспособленията, поставени пред почти всеки гараж. Но ги отминаваше почти без да ги забелязва. Изглеждаха му познати, но нямаше никаква причина да спре вниманието си върху тях.

Баскетболни табла над гаражите, увиснали в очакване на поредната игра.

Нищо особено. Нищо, което да изисква специално внимание.

Докато не пристигна до дома си в есенния следобед и не видя жена си да стои със скръстени ръце до пътеката и да наблюдава как някакъв млад мъж, качил се на стълба, да прави нещо с отвертка и чук. Не го забелязаха, докато не тресна вратата на колата. Младият мъж погледна надолу, жена му също се обърна и възкликна изненадано.

— Какво става тук, по дяволите? — изкрещя той, удивен от собствената си реакция.

Жена му реагира доста по-спокойно.

— Нищо особено, просто го махаме. Стои там от години, а...

Съпругът впи яден поглед нагоре.

— Слизайте оттам.

— Защо? — попита жена му.

— Няма нужда да ви обяснявам, по дяволите! Слизайте!

Младият мъж кимна и слезе.

— А сега разкарайте тази стълба!

— Няма нужда да крещиш — каза жена му.

— Крещя ли? Добре, спирам. Просто махнете стълбата.

Благодаря.

— Така е по-добре — отбеляза тя.

Младият мъж отнесе стълбата в гаража и тихомълком се изнесе с колата си.

Двамата съпрузи стояха на алеята и гледаха баскетболното табло.

— За какво беше всичко това? — попита тя, когато колата изчезна.

— Много добре знаеш! По дяволите — вече по-тихо продължи той и изненадано погледна дланите си. По тях капеха сълзи. — Какво става?

— Щом ти не знаеш, значи никой не знае — меко отвърна тя. — Влез вътре.

— Не и докато не приключим.

— Стълбата я няма и таблото си е на мястото. Поне засега.

— Не, не засега — упорито каза той. — А сега и *завинаги*.

— Но защо?

— Искам да е там. Просто за всеки случай.

— В случай на какво?

— В целия проклет свят трябва да има поне едно място, което да си е негово. И то не е в гробището. Нито някъде другаде. Нито пък в Сайгон. Особено в Сайгон. Така че когато вдигна поглед нагам... по дяволите, знаеш какво искам да кажа.

Тя отново вдигна очи към таблото и мрежата.

— Остава само да сложиш цветя...

— Стига с тези тъпи шеги!

— Извинявай. Просто... просто трябва да се примириш.

— И защо?

— За твое собствено добро.

— А кое е за негово добро?

— Не зная. Да не би ти да знаеш?

— Ще стане ясно. Господи, гади ми се. Къде е тази проклета стълба? Ще го смъкна това нещо.

Тя продължи да го гледа, така че той се помота из гаража, разрови се сред старите вестници и намери баскетболната топка. Погледна коша, но не взе топката.

— Гладен ли си? — попита го тя.

— Не — уморено отговори той. — Поне така мисля.

— Ще приготвя нещо.

Чу я как тръгва към къщата.

— Благодаря — каза той, когато вратата се затвори.

Излезе, застана под коша и загледа как вятърът люлее мрежата.

— Защо? — тихо попита той. — Защо, по дяволите?

Хвърли поглед към улицата, отначало в едната посока, после в другата. Навсякъде пред гаражите имаше баскетболни табла и мрежите им се люлееха на вятъра. Така и си стояха, без да ги махат. По една или друга причина.

Преброи две от едната страна на улицата и още три отсреща.

Чудесен начин да разбереш що за хора са съседите.

Постоя още малко, докато не усети как жена му се приближава до външната врата, после затвори гаража и влезе вътре.

Имаше дори вино — нещо, което не се случваше всеки ден. Тя напълни чашата си за втори път и зачака.

— Прости ми — най-сетне каза тя. — Но разбираш, нали? Никога няма да се върне.

— Стига. — Той отмести стола си назад и остави ножа и вилицата.

— Все някой трябваше да го каже.

— Не, не трябва.

— Говорили сме и преди. Минаха години.

— Не ме интересува колко години са минали.

Тя сведе поглед към чинията си.

— Изпий си виното.

— Ще го изпия, когато аз реша!

Но все пак взе чашата си.

— Благодаря — добави той и отпи.

Настъпи дълго мълчание.

— Още колко ще продължи това? — най-сетне попита тя.

— Пак ли започваш?

— Не исках да го започвам. Просто извадих стълбата и наех човека.

— Просто не мислиш, това е всичко.

— Просто напоследък не спиш добре — каза тя. — Помислих си, че ако... е, исках да намеря начин да ти помогна да се отпуснеш. Не е чак толкова лошо, нали? Изтощен си.

— Нима? — Но усети коленете си и кимна. — Да. Така е.

— Сякаш очакваш нещо — добави тя. — Но какво?

— Де да знаех. — Той вдигна вилицата си, но не набоде нищо. — Просто последните две нощи се ослушвах.

— За какво?

— За нещо. Сигурно съм лежал с часове и просто се ослушвах. Чаках. Но нямаше нищо.

— Яж. Изгладнял си.

— Да, но за какво?

— Допий си виното.

Когато дойде време за лягане, тя му каза:

— Опитай се да поспиш.

— Не мога да се *опитам* да поспя, ще се *случи*.

— Все пак опитай. Тревожа се. — Тя го целуна по бузата и тръгна към спалнята.

— Ей сега идвам — каза той.

Чу как часовникът на университета в другия край на града удари полунощ, след това един и после два часа. Седеше със затворени очи, с недочетената книга в скута и с втора бутилка вино на масичката до него. Чакаше. Вятърът навън се усили.

Накрая, когато далечният часовник отмери три часа, стана, излезе навън и отвори гаража. Застана там за миг, загледан в баскетболната топка. Не я изнесе навън. Просто я остави да лежи на циментовия под.

Ако оставеше вратата на гаража отворена, може би щеше да стане.

Излезе навън и понечи да погледне към коша, но спря. Не гледай. Не обръщай внимание. Може би така...

Затвори очи, обърна се и просто остана така на лунната светлина. Напрягаше целия си слух и леко се олюляваше, но нито веднъж не отвори очи да погледне към коша.

Вятърът прошепна в дърветата.

Да, помисли си той.

Есенен лист прелетя през алеята.

Да. О, да.

Слабият звук се усили, сякаш някой се отдалечаваше тичешком, после, вече по-близо, премина в ходене, след което настъпи тишина.

И след малко долови движение около себе си и го заобиколиха други звуци — някои бързи, други бавни.

Да, помисли си той. Господи, да.

Все така стиснал очи, протегна ръце, за да почувства въздуха, но имаше само вятър и лунна светлина.

Да, помисли си той. Сега.

Сега.

Сега.

На разсъмване жена му приближи и седна на леглото му. Движението го събуди. Той отвори очи.

— Няма го — каза тя.

— Какво?

Тя извърна поглед към предния прозорец.

Той бавно стана, отиде до прозореца и се загледа към гаража.

Там нямаше нито табло, нито кош.

— Какво стана тази нощ? — попита тя.

— Нещо.

— Какво?

— Не зная. Може би беше от времето. Лунната светлина караше всичко да изглежда, сякаш се движи. И се запитах „какво е това?“

Жена му чакаше с ръце в скута.

— И какво стана?

— Добре, казах си, който и да си, каквото и да си, ако изиграем една последна игра, ще мога ли да заспя? Една последна игра? Чувствах въздуха в лицето си и по ръцете си. Луната изчезна и отново се появи. Това беше знак. Раздвижих се. Въздухът също се раздвижи.

— И после?

— Изиграхме една последна игра.

— Стори ми се, че чух. — Тя пое дълбоко дъх. — Кой победи?

— Ние победихме — отговори той.

— Не можете да победите и двамата.

— Може. Стига да опиташ.

— Значи и двамата победихте.

— И двамата.

Тя застана до него и също се загледа към празната фасада на гаража.

— Ти ли го свали?

— Някой го е направил.

— Не чух да вадиш стълбата.

— Странно. Изкачването беше трудно, слизането още повече. Погледът ми беше препречен от таблото. Не можех да виждам.

— И къде го остави? — попита тя.

— Не зная. Ще се натъкнем на него, когато най-малко очакваме.

— Слава Богу, че всичко свърши.

— Да, свърши, но най-хубавото е...

— Какво?

— Равният резултат — каза той.

И повтори:
— Равният резултат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.